

TACHOVSKÁ RENETA 2022

Městská knihovna Tachov vyhláší 13. ročník literární soutěže.

Soutěž je určena začínajícím autorům z celé ČR.

Téma: **ZLEPŠOVÁK**

PRAVIDLA SOUTĚŽE:

- 1) Soutěž začíná 1. února 2022 a končí 31. srpna 2022.
- 2) Soutěž je určena pro začínající autory z ČR.
- 3) Věková hranice: od 15 let.
- 4) Kategorie: PRÓZA, POEZIE
Autor se může zúčastnit pouze v jedné kategorii s jedním příspěvkem.
- 5) Soutěžící musí dodržet téma.
- 6) Příspěvky mohou být v rozsahu maximálně tří stran v elektronické podobě (program Word, formát DOC).
- 7) Osobní údaje: jméno, datum narození, bydliště, telefon, e-mail.
Povinné: údaje na samostatném papíře s dodatkem:
„Souhlasím se zařazením svých osobních údajů do databáze soutěžících.
Souhlasím se zveřejněním soutěžního textu ve Sborníku 2022
a na propagačních stránkách MKS Tachov, knihovny.“
- 8) Soutěžní příspěvky bude hodnotit porota sestavena organizátorem.
- 9) Hodnocení je anonymní, uděleno bude 1. - 3. místo.
- 10) Příspěvky zašlete na níže uvedenou adresu,
nebo na e-mail: pujcovnaknih@mkstc.cz
- 11) Vyhodnocení soutěže proběhne v říjnu 2022.
- 12) Nejúspěšnější práce budou publikovány ve sborníku.
Soutěžní práce spolu s osobními údaji a souhlasem s registrací
a zveřejněním zasílejte na adresu:

Městské kulturní středisko Tachov
odbor KNIHOVNA
Hornická 1695
347 01 Tachov

Práce hodnotila porota v tomto složení:

Božena Vaňková – ředitelka MKS Tachov

Lenka Erretová – vedoucí knihovny

Mgr. Lenka Ničová – porotce

Šárka Kliková – porotce

Ivana Vasuková – porotce

Výsledky 13. ročníku – TACHOVSKÁ RENETA 2022

ZLEPŠOVÁK

Poezie

1. místo	Vojtěch Holý	Klatovy
2. místo	Petr Šulista	Strakonice
3. místo	Antonín Bartůněk	Pardubice

Čestná uznání

Kateřina Pilařová	Chrástřany
Petra Parýzková	Louny
Věra Vad'urová	Praha

Próza

1. místo	Jana Hronešová	Dvůr Králové n. L.
2. místo	Adéla Věchetová Kalousková	Hradec Králové
3. místo	Zdeňka Blechová	Vyškov

Čestná uznání

Gabriela Čedíková	Praha
David Seltenreich	Praha
Regina Krchňáková	Mimoň

NAKLÁDAČKA

Tuto báseň bych chtěl věnovat všem vynálezčům, snílkům, kreativcům a lidem, kteří, stejně jako já, občas zápasí s otevíráním sklenic okurek.

Moje okurečky milované,
už především kupované,
jak se ve sklenici mačkají,
v puse sliny se mi sbíhají.

Přec krutý zápas člověka,
snad každého z nás vyleká,
když radno se dobýt sklenice,
tak chuť na ně mám ještě více.

Znovu zaúpěl jsem, avšak marně.
Víčko nehnulo se ani zdárně.
Snad dobude se lépe žena
než ta sklenice orosená.

Od potu jsem si otřel čelo
a břicho moje zakručelo.
Marně vyvíjel jsem na ni tlak,
zde pomůže už jen zlepšovák.

V hlavě nápadů mám přece spoustu,
snad dopomohou mi zde k soustu.
A tak má duše vynálezce,
řekla, že nedám se lehce.

„Páku to chce! To je nápad!“
Tu zaslechl jsem otce chrápat.
U televizoru si klidně spal,
a tak do dílny já se dal.

„Ta tyčka, tak ta se hodí taky!
Pár hřebíků... ne... žádné laky.
Pak ještě to... a to... a ještě tohle.“
Vše bylo na pracovním stole.

Hned do práce jsem se dal,
stříhal, vázal i řezal.
Měřil, lepil a stloukal,
k tomu vesele si broukal.

Po mém úpěnlivém snažení,
ke konci chýlilo se tažení.
Konečně kochal jsem se výtvořem
na boj s tím oroseným netvořem.

Do kuchyně přišel jsem pln odhodlání,
že v záměru mém mi nic nebrání -
- pochutnat si na okurkách kyselých,
na těch šťavnatých lahůdkách zelených.

Abych pro chutě našel potěšení,
zbývala ještě věc k vyřešení.
Byť založen na pouhém principu páky,
zlepšovák neduh přece měl taky.

Bylo nutné, aby se sklenice nehýbala
a já neměl nic, do čeho by se dala.
Obě ruce jsem potřeboval k obsluze stroje.
„Jak vyzrají na vás, okurečky moje?“

Najednou zhmotnil se nápad v mé hlavě,
takovou situaci vyřeším hravě.
Utěsním ji ke stolu páskou lepící,
ať jen tak nic nehne se sklenicí.

Vše je připraveno po chvilce lepení,
já vrhl se do práce, nemám už strpení,
vždyť protrpěl jsem si dost už tak,
je na čase vyzkoušet zlepšovák.

Na páku jsem silně zatlačil,
ale výkon můj zjevně nestačil.
Tak opřu se znova o to silněji,
stále si držím svou chabou naději.

Však víčko, mrška, dál pevně drží,
mé brýle čím dál víc se mlží,
a s vypětím všech svých sil...
„Jau!“ Rameno jsem si vykloubil.

Jako by nebylo dost neštěstí,
tak pod náporem té bolesti,
padal jsem k zemi a tak rozpaky
jsem se zapřel tělem do páky.

Páka se smýkla a šla se mnou k zemi,
zde však nekončí mé vyprávění,
neboť páka vymrštila sklenici vzduchem
a ta teď prolétla za mým uchem.

Sklenice nakládaček, můj toužebný cíl,
náhle kuchyňské okno roztránil.
Pak sklenice na dlažbu dopadla sama
a okurky rozlétly se do neznáma.

V bolestné se svíjím křeči,
tu z obýváku slyším řeči.
„Copak to, blbec, zase proved?!“
A dopadl na mě otcův pohled.

Snad došlo mu, že mi není blaze,
když jak hadr ležím na podlaze.
Okno je rozbité, před domem střepy,
že já radši nesáhl po sklenici řepy.

SMUTNÁ ODMĚNA

Letní vedro trvalo už
hezkou řádku dní.
Vašek ženě postavit chtěl
sprchu zahradní.

Do země dvě dlouhé trubky
pevně zakotvil.
Nahoře k nim přišrouboval
z páskoviny díl.

Opatřil ho větším háčkem,
pak vzal hadici,
její konec vložil dovnitř
konve kropící.

Aby z ní ven nevypadla,
dvěma úchyty
k držadlu ji během chvilky
pevně přichytil.

Ke kropítku připjal šňůru
dlouhou akorát.
Zbývalo mu, kropáč z plechu
na háček jen dát.

Naplnil ho z vodovodu,
sklidil nářadí,
na lavičku pod jabloň se
potom posadil.

Prohlížel si svoje dílo
zcela spokojen.
Splnil přece manželce své
její dávný sen.

Pod sprchu se žena žene,
chce se sprchovat.
Konev náhle utrhne se,
následuje pád.

Žena měla otřes mozku,
pokud vzpomínám.
A on, což se dalo čekat,
ostudu jak trám.

Antonín Bartůněk

(3. místo)

ĎÁBEL

Včera naposledy viděl jsem oblohu,
než mě shodili z nebeské klenby,
mou krásu pověsili na hřebík do rohu,
a zbožnost natřeli v odstínu hanby,
jen za to že jsem se vzbouřil pánu bohu,
teď musím stavět svoje katakomby.

Ti lidé, co mě ďáblem nazvali,
pak mě do svých příbytků pozvali.

A já padlý anděl plnil jsem jejich přání
tak tajemná, že o nich radši zticha mlčí.
Když v jeskyni s mrtvým mamutem dva v sevření,
né moc podobní člověku spíš dětem vlčím,
do krve prali se a prali,
tak že kůži ze sebe servali.
Mrknul jsem na pazourek na zemi,
a zazářil na něj světla vodopád,
jeden se sehnul a prsty všemi
sekl, druhý s podříznutým hrdlem pad.

O pár tisíciletí dál,
v době, kdy vládl papež a král.

Hřmot kladívka na kovadlině,
a meč syčící ve studené vodě
to všechno já způsobil.
Stovky mrtvých v propadlině,
šklebí se na mě ku vlastní škodě
a to všechno já způsobil,
když vytvořil jsem ocel,
a lidstvu ukázal jak jí přetvářet,
nejradši bych si dal pocel,
za to, co jsem se naučil vytvářet.

Tím pomalým vražděním jsem se nudil,
a často jsem se v noci ze spaní budil.

Proto jsem ze své vůle

vynalezl střelný prach,
a do hlavní pušek kule
a do vojáků vtiskl strach.
Bajonety rozpárali břicha,
kulometry roztrhali mračna,
v zákopech nikdo již nedýchá,
a teče z nich rudost průzračná,
kosti po polích se valí
a včelí máky rostou v dáli.

Po první velké válce, toužil jsem po druhé,
více kruté, modernější a hodně dlouhé.

Vymyslel jsem skutečně nádherný zlepšovák.
U jedné nejmenované ideologie
ukázal jsem lepší technologie,
které vědcům zašrouboval můj šroubovák.
Začal jsem lidi topit v plynových komorách,
protože v ohni hodně křičeli,
díky plynu stavěli se rovnou na márách,
a jako vlci na měsíc kvičeli.

S Oppenheimerem jsem se spřátelil,
a s mojí pomocí velkou věc vytvořil.

Ve světle nukleární pravdy,
poznáte, že já jsem novým Bohem.
V úsvitu miliardové vraždy,
zříté, že já jsem jediným vrahem.
Atomová energie všechno zničí,
a výraz lidstva v tváři silně kňučí.
Až dopadne vodíková bomba,
na reaktor v jaderné elektrárně,
navždy ustane za bohatstvím honba
a tak lidstvo spatří konečně mě.

A já si budu zpívat:
díky energii atomické,
vyhubím navždy sémě lidské.

Kateřina Pilařová

(čestné uznání)

NEVDĚČNÁ LÁSKA

I kdyby se všechna voda světa
do obrovského džbánu vylila.
Nikdy nedosáhne hloubky mé lásky
k tobě, kterého jsem povila.

Jsi nádherný zázrak,
jenž narodil se z lásky.
Tebe nelze nemilovat,
ač působíš mi vrásky.

Závistí i vesmír bledne
před nekonečností toho citu.
Jak já tě ale vychovala?
Teď popel na hlavu si sypu.

Ač život jsem ti dala,
ty starosti mi činíš.
Však co se ve mně skrývá,
můj drahý ještě nevíš.

Má láska je dost silná,
by zvládla tvé negace.
Leč budeš-li na mě drzí,
tak dostaneš pár facek.

Pak možná lásko poznáš,
jak moc já tě mám ráda.
A budeš matku svojí,
zas mít za kamaráda.

Snad pochopíš už brzy,
že k životu vždy patří,
smích i hořké slzy,
po kterých je vše sladší.

SMETÁNKA

Mám dnes večer na svém zámku,
sezvanou nejlepší smetánku.

No, prostě lidi z vyšších kruhů,
snad rychle mi dodají vzpruhu.

Milované akcie na burze,
povadlé zdají se od krize.
Manželka moje a podkoní,
zase se ve stájích muchlují.

Ovlivněn drsnou pálenkou,
zjemním si kávičku smetánkou.

Dobrá je silná a hořká káva,
kuráže do žil dodává.

Všichni přítomní mají mě rádi,
tak při tichém srkání kávy,
přiznám jim akcií úlet.

Kdo k sobě vezme mě bydlet?

Na místo odpovědi však slyším:
„Tak sbohem, já už zas musím.“

Sbohem se ozývá ze všech stran,
jak tiché krákání vran.

Hejno se rozlétlo kdesi,
mě však teď stíhají běsy.
Ztichlé rty kořalkou prolévám,
osaměn na lože uléhám.

Ráno je velmi nemilé,
kolika v břišní krajině.

I když jsem chlap jako hora,
pošlu si radši pro doktora.

Prý tvorba žluči mi vážne.
Pod kudlu a pak hned lázně,
nad to nic lepšího není.
Já žiji však bez pojištění.

Upřímnost dnes se prý cenní:
„Šek pro vás, též krytý není.“

Felčar se nic nezalekne,
sedne si a v klidu řekne:

„Tak to pak jedině milánku,
na lukách nasbírat smetánku.“

Lékařskou prý má na mysli,
ta játra efektně čistí.

Okolo hříšné konírny,
plazím se špinavý od hlíny.
Na louce už brzy stanu,
z nemoci se dostanu.

Ve stínu prastaré brány,
však slyším zas podlé vrány.

Kdepak že krákání vran,
je to zvuk smutečních hran.

Petra Parýzková

(čestné uznání)

TAJEMSTVÍ HOUPACÍHO KONĚ

V podkroví temném, pod koněm houpacím
našla jsem svitek papíru.
Tak voněl skořicí...
Navzdory prachu
rozléval vůni kašmíru.

Do prachu klekla jsem,
vítajíc vikýřův děravý šat.
I denního světla paprsek
do šera strkal nos
a na svitek toužil se podívat.

Ve dlaních vůni jeho jsem mnula,
světelné paprsky tajily dech.
Už abych tajemství rozvinula...
Tančily po svitku,
po prstech.

Úhledné písmo červené barvy...
To jistě v krvi smočený brk
vypráví příběh starodávný.
V žilách mi tuhne krev,
mráz drtí mi krk.

Jako by to včera bylo,
když kůň vydal tajemství.
Recepis na lásku věčnou.
Upřímnou.
Ne podmínečnou.
Na souznění zlepšovák.
S vášní psal ho bájný mág.

V srdci nosím slova moudrá,
do světa je posílám.
Snad starodávný svitek lásky
odpoví všem na otázky,
převálcuje všechn klam.

A jednou, až tu nebudu,
stejně jako tehdy já
snad někdo vstoupí na půdu.
Do té doby, je to tak,
pod houpacím koněm v prachu
bude dřímat zlepšovák.

Věra Vad'urová

(čestné uznání)

POKROK

Člověk od přírody
je tvor zvědavý tvořící
toužící i hravý
však boj o přežití
i jemu je daný
proto bystřít rozum
vynalézat
pro bytí není zbytí
života dějinné okolnosti
tak přemýšlivé hlavy
vyvedly z průměrnosti
Vymýšlelo se
objevovalo
...bitevní pole
monstrózní kladkostroje
řeže vyhrávalo
... i polní práce
dočkaly se inovace
ruchadlo se osvědčilo
záda tolik nehrbilo
...kdo číst a psát uměl
objev papíru byl snad
dar z vesmíru
... věčná touha vzlétnout
jako pták – Ikarova křídla
vzlet a pád
Od století ke století
pokrok na divokém oři cválá
objevy vstřebává
...budiž světlo! Sláva!
i bez kouzel tma už není sama
...oblaka páry – koleje
železný obr dálavami projede
Vynálezy nápady
pěstuje se věda

... tubera či neštovice
bát se už není třeba
Staletími prošla mnohá změna
...toulat se po hvězdách
hledat jiné světy – stalo se
jaké budou další mety...?

Jsou vynálezy
prospěšné lidskému bytí
Žel...
jsou i vynálezy zkázy!
Co lidské dílo ničí
pustoší životy maří
bolest a beznaděj šíří

Nejúžasnější vynález

Božská ruka když
strom života zasadila
v božský ráj
vesmírnou kuličku
proměnila
Vždyť nebeský plán
nápady překypoval
Tak pro ráj
stvořen byl i človíček...
holátko – nevinný jak andělíček
stvořen byl aby si
jen tak rajscky žil
Po čase zrodil se božský nápad
podobné stvoření
k človíčkovi přidat
Tentokráte umělecké cítění
i z toho mála - vytvořilo
krásně tvarované stvoření
I sám stvořitel
na své dílo zálibně
se zahleděl...
Neměl ani zdání
že stvoření to rajským plodem
ze stromu poznání
človíčka omámí

Co potom se dalo
v „Knize knih“ je psáno
Božský ráj v zemský se proměnil
člověčím bytím se naplnil
Neboť láska pozemská
a emoce vydaly své ovoce

Člověk ten nejúžasnější
božský vynález?
V zemském ráji pobývat
povoleno má do dnes...

Jana Hronešová: KDO UMÍ, TEN UMÍ,

Moje těhotenské břicho se zavlnilo. Pod napnutým tričkem vyjel obrys malé patičky a začal se sunout nahoru. Hrnečky na stolku zacinkaly. Z jednoho dokonce vyšplouchlo trochu kávy. Neohrabaně jsem se i s židlí odsunula. Tentokrát vyšplouchl i druhý. Dáša se rozesmála: „To takhle cvičí často?“ „Jen když chci mít zrovna klid. Ale to je normální. Už jsem si na to zvykla,“ odpověděla jsem rezignovaně. Kamarádka si přistrčila židli nebezpečně blízko. „Můžu si sáhnout?“ zvedla ruku. „Jasně. Buď ale opatrná, vetřelec útočí,“ snažila jsem se zavtipkovat. Dáša přiložila dlaň na místo, kde byla před chvílí boule o velikosti pingpongového míčku. „To je mazec!“, vyprskla. „Není ti pak blbě, když tam tak cestuje?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Spíš mě to otravuje. Chci to mít už za sebou. Ještě týden.“ Vím to zcela přesně. Dnes jsem měla termín. Gynekolog mě prohlédl a prý se chlapečkovi ven moc nechce. Tak to ho měl vidět v akci tady u kávy. No, každopádně za týden mám nástup do nemocnice na vyvolání. Myslím, že si těch posledních sedm dní spolu užijeme. Rozhodnu se zaplatit. Položím si peněženku na břicho a lovím drobné. Najednou se peněženka katapultuje a drobáky se rozkutálí. Připadám si jak kombinace „Oslíčku, otřes se“ a „Zachraňte Willyho“. Prachy na zemi a tělo kytovce. Dáša se rozesměje: „Já to zaplatím.“ Rozloučíme se. Víme, že teď je to jiné než obvykle. Příště se uvidíme možná na pět minut v pauze mezi kojením. Obejmeme se (tedy pokusíme se obejmout) a zamáváme si. Moje živelná temperamentní kamarádka, moje ztělesněná vzpomínka na svobodný bujarý život a alkoholové eskapády... a teď mi dojatě hladí těhotenský pupek.

Po sedmi dnech se samozřejmě nic nezměnilo. Zkontrolovala jsem tašku do porodnice, která stála v chodbě už přes měsíc. Syn Filip mi přinesl domácí úkol. Dívala jsem se do sešitu neúměrně dlouho. Věděla jsem, že další úkoly si nikdo v dohledné době takhle dlouho prohlížet nebude. Podepsala jsem dva sloupečky příkladů. „Až budete s tatškou dělat věci do školy, ať u toho nekouká na televizi. Nebo netelefonuje. A nejí.“ Filda se zamyslel: „Tak kdy se s ním mám vlastně učit?“ Mávla jsem rukou. Za čtyři dny budu zpátky. To zvládnou. Postrčila jsem syna, aby se oblékal. Ve dveřích se objevila mozolnatá ruka a chňapla po tašce. Postava ve špinavých montérkách držící zavazadlo se sterilním prádlem, jednorázovými plínkami a mastičkou na opruzeniny. Můj manžel. Praktický elektromechanik Patrik.

Měli jsme ten den vše naplánované. Filipa jsme vysadili před ranní družinou. Dal mi pusu a zeptal se: „To budu mít bráchu fakt už po obědě? Tak brzo?“ „No jasně,“ přikývl vesele tatka. „No jasně,“ procedila jsem skrz zuby já. Podívala jsem se směrem ke škole a začala bojovat s bezpečnostním pásem. Když se ozvalo cvaknutí, zjistila jsem, že mě pás škrtí. Cvaknul podruhé. Pohodlně jsem se rozvalila. Čekala nás více jak hodina jízdy okresními silničkami směrem k jilemnické porodnici.

Byl konec února. Taková ta doba, kdy nevíte, jestli se sluníčko rozhodne už konečně hřát, nebo vás překvapí chumelenice. Jedno vím jistě. Zima ten den neskončila. Sotva jsme vyjeli z města, snesly se na přední sklo první vločky. Vločky je označení pro miniatury. Tohle byly nehorázně velké chuchvalce.

Bubnovaly do střechy a brzdily už tak pomalé auto. Krájeli jsme bílou tmou metr po metru. „Máme být v nemocnici nejpozději do půl osmý,“ pípala jsem. „A myslíš, že to nevím?“ ozvalo se od volantu. Myšlenku, co bych nyní dělala v případě překotného porodu, jsem ihned zapudila. Do reality mě vrátil nepřirozený zvuk pocházející z čelního skla. Jeden ze stěračů přestal pracovat a zlomil se. „Sakra,“ zaklel manžel. Zastavili jsme někde v polích. Sem by určitě sanita netrefila, napadlo mě. „Počkej v autě, opravím to,“ ozvalo se vedle mě. Mléčně zabarveným okýnkem jsem sledovala, jak se praktický elektrikář snaží vzkřísit zlomený stěrač. Samozřejmě, že marně. To není přeštipnutý kabel. To je stěrač, který je prostě v háji. To pozná i vystresovaná budoucí rodička. Rozhodla jsem se dobrovolně opustit komfort auta a vyškrábala jsem se ven. Patrik se pokoušel o nemožné. Různě se stěračem lomcoval. Chvilku lehce, chvilku prudce s notnou dávkou vzteku. Pozorovala jsem ho a taktně mlčela. Bylo mi jasné, že cokoli bych v tu chvíli řekla, by bylo blbě. Najednou odběhl a začal se shýbat k zemi. „Hledej klacík!“ dostala jsem nový pokyn. „Stejný asi jako ten stěrač.“ Zpracovala jsem povel, který byl spíš pro psa. Na zemi se válelo spoustu věcí, dokonce i větvičky, problém byl, že jsem se k nim nemohla ohnout. Tak jsem jen postávala na místě a dělala, že hledám. Občas jsem špičkou boty rozhrnula sníh. Čertík z krabičky spokojeně povyskočil. Jeden z klacíků odpovídal parametrům. V tu chvíli měl manžel moji plnou pozornost. Tak na tohle jsem zvědavá, pomyslela jsem si v duchu. Staccato nadávek a nový pokus. Promrzlé ruce, které logicky ztrácely cit a já trpělivost. Chtělo se mi brečet. Vzpomněla jsem si na letáček z čekárny u gynekologa. Stálo tam: *Jak vypadají porody v 21. století? Tak, jak chcete, maminko! Ve vaně s masážní sprchou, na relaxačním balonu, s lékařem dle vlastní volby...* Já tu budu mít jistou jen jednu věc, a to partnera u porodu. Z přemítání mě vyrušilo vítězné křepčení mého muže. Nevím jak, ale nalezený klacík se mu podařilo napasovat na ten zlomený stěrač tak, že celý ten prapodivný systém stíral. Každopádně zbytek cesty jsme protrpěli všichni. Přední sklo, klacík, i my (zatím) dva.

Dorazili jsme do Jilemnice. Do rodiště Květy Jeriové nebo Stanislava Zindulky. A za chvíli se tu narodí další výrazná osobnost. O tom nepochybuji, když sleduji manžela, jak parkuje. U nemocnice jsou asi tři parkoviště. My parkujeme samozřejmě na tom nejvzdálenějším. Beru své příruční zavazadlo k porodu a vystupuji. Budoucí dvojnásobný otec si kontroluje věci, které potřebuje k porodu on – notebook, aby si dle svých slov „stáhnul ve volné chvíli poštu“ a knihu od Toma Harrise s příznačným názvem Hannibal Zrození. Svižným krokem zamíříme do křídla s porodnicí. Máme trochu zpoždění. Naposledy jsme tu byli před deseti lety, ve starém, původním areálu. Na pokoji šest matek, takže žádný klid. Nyní je vše nové a jiné. V tuto chvíli ještě netuším, že mi za chvíli personál nabídne i nadstandardní jednolůžák. Navzdory všemu, co mě teprve čeká – kontrakcím, klystýru a patientské košili zvané ANDĚL – si připadám jako v pohádce.

Ohlásíme se na recepci a já dostanu plastový náramek. Omlouvám se za mírné zpoždění, podrobnosti radši nevysvětluju. „To je v pohodě, maminko,“ usmívá

se recepční, „zima ještě nekončí, alespoň tady ne. Jste na horách.“ Pak mrkne spiklenecky na mé břicho: „Budete mít otužilou lyžařku.“ „Lyžaře!“ opraví ji muž a projde automatickými dveřmi. Vteřinku u nich postojí a zkontroluje, jak pracují. Proplétáme se labyrintem nemocničních chodeb. Já studuji velkou nástěnnou tabuli s přehledem jednotlivých ambulancí, můj praktický muž sleduje, kam mizí ženy s velkými pupky.

Konečně jsme správně. Usedám na lavici. První kolemjdoucí sestru oslovím, že máme nahlášený nástup. Usměje se. „Hned si pro vás přijdu, vydržte,“ a chvátá dál. Patrik vyřídí tři pracovní telefony a začíná být nervózní. Vždy má situaci pod kontrolou. Teď najednou ne.

Dveře rozrazí doktor. Hlasitě se s námi přivítá. Gynekolog, který rodil už staršího syna. Patrikův kamarád, cyklista, dobrácký a stále se usmívající medvěd. „Tak jdeme na to!“ Koukne na hodinky a z legrace se muže zeptá: „V kolik potřebuješ, aby se to narodilo?“ Ten odpoví zcela vážně: „Do dvou, maximálně do tří hodin.“ Baví se spolu, jako bych tam nestála. „Všechno bude.“ Tleskne a zvolá: „Tak, Jano, jdeme na to. Jste připravená?“ A já ani nevím.

.....

Obě hodinové ručičky se blíží ke dvanáctce. Na nemocničním stolku leží netknutá kniha. Z obálky upírá své vodnaté oči Anthony Hopkins v pověstné masce. To, co viděl během uplynulých tří hodin, ho určitě nerozhodí. Je zvyklý na ledasco. Místností se rozléhá dětský pláč. Hlasitý a neutišitelný. Prohlížím si každičký detail pomačkaného uzlíčku. Dvě modré oči na mě zašilhají. „Ahoj, Štěpánku, vítám tě do ztřeštěné rodiny,“ zašeptám. Pyšný tatka začíná mít zase normální barvu. Domlouvá si s doktorem běžky.

Natáhnu své bolavé tělo a usměju se. Jsem šťastná.

.....

Obrním se velkou trpělivostí. Štěpa už dávno sám chodí a vytahuje úplně všechno. Tablety do myčky, tříděný odpad, špinavé prádlo, čisté prádlo, časopisy, albumy. Nejvíc času strávíme nad fotkami. Pořád dokola si je prohlížíme. Stále stejné komentáře, stále stejné reakce. Bublíny u pusy a nakažlivý smích. Řehtáme se oba. Posadím si synka proti sobě. „Půjdeme ven. Na chvíli. Je zima, ale musíme se provětrat.“ Na verandě se k nám připojuje náš pes, hnědý labrador. Je půlka prosince, mrzne, ale tak nějak příjemně. Ohnu se na zem pro uzel, zkroucený a na kost zmrzlý. Tak ten kdybych nešikovně hodila, riskuju otřes mozku. Psího mozku. Štěpánek bere hračku do ruky. „Ne, ne, uzel dneska ne,“ vysvětluju změnu pravidel naší hry. „Užej dneška né,!“ opakuje syn. „Hledej klacík!“ řeknu a pátrám pod jabloní. „Hjedej kjačik!“ zavolá ozvěna. Začnu se usmívat. Syn svého otce. Zatoulám se v myšlenkách pár roků zpátky. Takhle to tenkrát začalo. Tenkrát v poli s originálním zlepšovákem. V rohu zahrady vidím kus větvičky. „Mám,“ vítězně ukazuji. „Tu né, hjedej jepší!“ Tak teď už se směju naplno.

Adéla Věchetová Kalousková: JÁRA KRTKOBIJEC (2. místo)

Jára Blažek byl padesátiletý starý mládenec, kterému jaktěživo nebylo po chuti nic a nikdo. Nesnesl se se sousedy ani s rodinou a na nervy mu lezlo úplně všechno s výjimkou kumpánů z mokré čtvrti... a vlastní zahrady.

Rozlehlá zahrada byla jeho jediná životní náplň a největší chloubka - v hustém trávníku neměl jediný chomáček mechu nebo stonek pampelišky a v záhonech ani snítka plevelu, jen dokonale vyrovnané rostliny obsypané výstavními plody.

Celý jeho rok se řídil tím, co bylo zrovna potřeba rýt, hnojit, sázet, zalévat, zaštipovat a sklízet... a od počasí a stavu záhonů se odvíjely i jeho nálady.

Z jeho tradiční špatné ho do ještě horší uváděly zimní mrazy, letní horka a podzimní plískanice, sucho, vlhko, plísňe, hniloba, slimáci, špačci a stovky dalších ničitelů zahradní idylly. Včetně souseda Bartáka, který nejenže nesekal trávník na tři centimetry, ale ještě ho měl zamořený pampeliškami, sedmikráskami a podobným neřádstvím. Járu to dohánělo k šílenství a přes plot Bartákovi kropil trávník herbicidem, což si Barták nenechal líbit, a tak měla vesnice co chvíli zpestření v podobě řevu a létajících facek.

Sousedka Mašková sice neměla zaneřáděný trávník, zato měla nejvýstavnější česnek v okrese - a kategoricky se o něj odmítala rozdělit, takže ji nesnášel ještě víc než Bartáka.

„Nejblbější sedlák, největší brambory,“ prskával v hospodě. „A ten bordel, co tam má! Větve ještě od předloňska, rajčata plesnivý a za kůlnou kout jak skládka. A uklidit to nechce, že si tam prej chodí s kafičkem. Pche! Hulit tam chodí, aby starej nevěděl! Že ji ještě nevypráskal, to nechápu!“ nadával a chlapi, kteří jeho monolog už znali nazpaměť, mlčky přikyvovali.

Járův úhlavní nepřítel ovšem nebyl nikdo ze sousedů, ptáků nebo plžů... ale krtek. Jakmile někde vykroukla krtina, do Járy vjel běs. S hlasitým nadáváním běhal celý den po zahradě sem a tam, kladl pasti a plašidla, do děr strkal lidské vlasy i kočičí exkrementy a hodiny číhal s lopatou. Během pár dní krtek zpravidla zmizel, Jára se bil v prsa a Mašková hulákala, že chudák krtek chcípнул smíchy.

Ovšem jednoho deštivého srpna, kdy byl Jára už tak v mizerné náladě kvůli všudypřítomné plísni, nastala pohroma. Do zahrady se nastěhoval extra výkonný exemplář, který pustošil, co se dalo, a navíc se odmítnul tak snadno vzdát. Naopak. Járovým hubitelským zákrokům se jen vysmíval a po každém z nich zdvojnásobil budovatelské úsilí, až byly krtiny úplně všude.

Jára šlel.

Při odborné konzultaci v hospodě se naštěstí řešení našlo, a tak se hned druhý den hnal na zahradu s tlustým dělobuchem. „Teď se nepostačí divit, hajzl!“ vrčel, když odhrabával nejnovější krtinu a cpal petardu hluboko dovnitř. Pak zapálil šňůru a běžel se schovat.

Ozvala se rána, z díry se zakouřilo... a tím show skončila.

Jára místo činu obhlédl, a když nezaslechl žádný zvuk, všechny krtiny uhrabal a s pocitem dobře odvedené práce odešel na oběd.

Když se na zahradu vrátil, trůnily uprostřed trávníku tři zbrusu nové kopečky.

Několik vteřin na ně bezhlesně zíral, načež zrudnul, žíly na spáncích mu hrůzostrašně naběhly a s neartikulovaným řevem je lopatou rozmetal na všechny strany.

„Šunt úplně k hovnu!“ soptil večer v hospodě. „Ty, hele, nedal bys mi něco od vás?“ otočil se vzápětí na Vencu, bývalého vojáka z povolání. Dobře totiž věděl, že Venca se ohledně výslužek kdysi rozhodně neupejpal. „Něco pořádného, co si ten chlupatý hajzl za rámeček nedá! Narvu to fest hluboko, zadělám betonovou dlaždicí a stoupnu si na ni, aby to neuletělo, odpálím a...“

„... a upajcne ti to hnáty jako tehdy tomu umělcovi v Újezdě,“ dokončil suše Venca. „Takovejch už bylo. Ty skončíš na krchově a já v lochu, dej mi pokoj!“

„Na nějaký rachejtle se vyser,“ vložil se do debaty pokrývač Joska, „normálně ho sejmi propan butanem! Máš plynovou bombu?“

Jára přikývnul.

„No tak ji vem, nacpi hadici co nejhloub do d'oury a pusť, ale žádný troškaření, ať se dostane fakt všude. Vydrží tam tak půl hodiny, než se postupně vyfouká, a to už bude dávno hotovo!“

Kumpáni uznali, že tom něco je, a tak se Jára hned ráno pustil do díla. Ke krtině uprostřed zahrady přivlekl plynovou bombu, hadici nacpal co nejhlouběji do chodbičky a otočil uzávěrem. Pár minut nechal plyn proudit a pak hadici vytáhnul, díru pečlivě zahrabal a spokojeně se vydal domů na zaslouženou dvanáctku.

Cestou přes plot zahlédl Maškovou mířící na zahradu, tak jí ještě s gustem vynadal, ať si laskavě shrabe jablka, protože kdo má ten shnilý smrad čuchat, že jo, a s notně vylepšenou náladou zmizel ve dveřích.

O pár minut později se zasyčením otevřel orosenou lahev, zvedl ji k puse... a vzápětí mu vyklouzla z ruky a roztránila se na podlaze.

Jeho úhledný trávník i zeleninové záhony se totiž v tu chvíli s hromovým zahřměním vznesly dva metry do vzduchu... a rozprskly na všechny strany, přičemž své okolí bombardovaly rajčaty, lilky a dýněmi. Z trávníčku se stala kvalitně nakypřená oranice a brambory byly rázem vykopané a uskladněné na stromech, garáži i střeších kůlen.

Jára na tu spoušť nevěřícně zíral, načež vydal neartikulovaný skřek a vyřítit se na zahradu. Sotva udělal pár kroků, vběhla do vrat Mašková přeměněná na bahenní monstrum. S vřískotem se na něj vrhla a přetáhla ho přes obličej bramborovou natí, až to plesklo. V rytmu sprostých nadávek ho zasypávala ranami od hlavy až k patě a ječela, až se sbíhala půlka vesnice.

Když je od sebe odtrhávali, z kapsy květované zástěry jí vypadl červený zapalovač.

„Hele, v kolik vyrážíme na ten koupák?“ ptá se Luděk své ženy.

„Po třetí,“ odvětlí Katka od žehlicího prkna.

„Super, to si ještě zdřímnu,“ usměje se spokojeně Luděk.

„Nezdřímneš.“

Luděk překvapeně zvedne obočí.

„Tak snad aspoň vyzvedneš Kubíka ze školky, nebo ho tam chceš nechat do zítřka?“

„No, jo,“ zamručí neochotně Luděk a začne se zvedat z gauče.

„A kup cestou pečivo, ať můžu nachystat nějakou svačinu na bazén.“

Ve školce ho přivítala zamračená učitelka.

„Pane Vaněček, to jsem ráda, že jste dorazil vy,“ vítá ho hned ve dveřích.

Luděk se jen spokojeně pousměje, ale učitelka pokračuje a jemu brzy úsměv zmizí ze rtů.

„Víte, to, že ujídá dětem ze svačinek, to už jsem řešila s vaší paní, toho chcípýho krtka, co dal uklízečce do kýblu a ona z toho měla málem infarkt, toho už jsem mu taky odpustila, ale to, co začal dělat nyní, to je hrůza,“ stála před ním a ruce měla bojovně založené v bok.

Luděk nasucho polknul a pak ze sebe vysoukal: „O co se jedná?“

„Děti dostávají pravidelně důležité úkoly, které plní. Váš Kubík dostal za úkol zalévat květiny ve třídě,“ začala s vysvětlováním učitelka.

Luděkovi se rozšířily oči a viditelně se mu ulevilo. „Tak na tom snad nemůže nic pokazit. To dělá občas i doma.“

„Opravdu?“ podívala se na něj pobaveně učitelka a hned pokračovala: „Vám doma také močí do květináčů?“

„Co, cože dělá?“ zakoktal se Luděk, začal mu cukat koutek u úst a vůbec celkově vypadal, že ho postihla mrtvice.

„Jste v pořádku?“

„Jistě, jistě. On to fakt dělá?“ ujišťoval se Luděk.

„Ano. A nebylo to jednou. A uvědomte si, že ve třídě nejsou jen chlapci,“ dodala s důrazem a hlavou kývla k právě procházející copaté holčičce.

Luděk jen přikyvoval. Nějak nevěděl, co na to říct.

„Tak já vám toho vašeho výtržníka zavolám,“ ukončila debatu učitelka, chytla ho chápavě za rameno a zavolala směrem do třídy: „Kubíku, táta!“

V šatně se objevil malý klučina s rošťácky rozčepýřenými vlasy. „Čau, tati. A nashle,“ otočil se na učitelku.

„Snad na shledanou, ne?“ opravil ho táta.

Cestou ze schodů se do syna hned pustil a čekal nějaké vysvětlení nebo omluvu a dočkal se.

„Tati, to je zlepšovák.“

„Cože to je?“

„No, zlepšovák. Hele, nemusím používat konvičku. Víš, co vypiju vody? Těm kytičkám je to snad jedno, z čeho tam tu vodu leju, ne?“ tvářil se bezelstně Kuba.

Luděk se zastavil a chytil se za čelo. „Proboha! Doma to ještě probereme, pojd’“, chytil Kubíka za ruku a táhl ho naštvaně za sebou.

Před školkou narazil na známého Jirku, jehož synek chodí s Kubíkem do stejné třídy.

„Nazdar, čekám tu na tebe,“ zahlaholil zvesela. „Mám totiž super nápad.“

Luděk se zamračil: „No, tak to jsi dneska už druhej. Povídej.“

„Tak nevím sice, jakej byl ten první nápad, ale můj ho zcela jistě přebije,“ chvástal se Jirka.

„O tom nepochybuji. S nápadama jste na tom tak nastejno,“ odvětil a ukázal při tom na Kubu.

„No, dovol,“ na oko se urazil Jirka. „Mám nápad, jak si od těch našich rarachů trochu odpočinout.“

„Prodat ho, to mi žena nedovolí,“ skočil mu do řeči Luděk.

„Nic takového. Vymyslíme pro ně vždy program a budeme se čas od času střídat v hlídání. Prý jedete dnes na koupák, říkal včera Martínek, tak s hlídáním začínáš ty. Já si s Alenou dnes odpočinu a vy můžete zas zítra. Vezmu je třeba do ZOO. Dobrý, co? To valíš očiska,“ vypnul hrud’ Jirka.

„No, to teda jo,“ nadechl se zhluboka Luděk a pak dodal: „Ale jo, vezmeme ho s sebou.“

„Paráda, v autě mám pro něho plavky a ručník,“ řekl nadšeně Jirka a odběhl k autu pro věci.

„Kde máš ty rohlíky?“ divila se doma Katka.

„Rohlíky nemám, zato mám Martíнка,“ vystrčil před sebe rozesmátého kluka.

„Co?“ nechápala Katka. Luděk jí vše vysvětlil a také se podělil o historku se zaléváním květin.

„Já ho snad,“ Katka větu nedokončila, jen po synovi šlehla vražedným pohledem.

Na koupališti kluci řádili jak draci. Ale jinak vše probíhalo v poklidu. Odnesla to jen jedna palma v obrovském květináči u vchodu koupaliště. Luděk s Katkou jen slyšeli, jak paní na pokladně hulákala něco o malém harantovi, který se jí vymočil do květináče. „Víte, jak je taková květina háklivá na zálivku? Tohle jí může zabít,“ vysvětlovala někomu.

V autě se k činu překvapivě přiznal Martínek.

„To nám Jirka poděkuje,“ ohodnotil situaci Luděk.

Domů dorazili kolem šesté a chvíli nato volal Luděkovi Jirka, jestli by nemohl u nich Martínek zůstat do zítřka. To bude sobota, že by si ho hned po ránu vyzvedli. Rádi by si s Alenou zašli ještě do divadla. Luděk souhlasil.

Kluci si chtěli ještě před večerí zahrát na schovku a Luděk slíbil Katce, že tentokrát se o vše postará on. Kluky po hře nakrmí, vykoupe a uloží do postele.

Katka s nadšením souhlasila: „Super, skočím aspoň na pokec k sousedce, potřebuju se od vás trochu odreagovat.“ Luděk se cítil trochu uraženě, ale přesto se snažil na Katku chápavě usmát.

Když se Katka vrátila před devátou od susedky, v domě panovalo hrobové ticho.

Překvapeně pozvedla obočí: „Hm, tak on se o ně fakt postaral. Bezva, dám si sprchu.“

Hned nato si ale všimla pootevřených dveří do sklepa. „Ale dveře nezavřeli. To jim člověk může říkat pořád, že je tu pak děsnej průvan,“ zamračila se a dveře zavřela a na noc i zamčela.

Nahoře našla Luděka spícího u televize a za prosklenými dveřmi do dětského pokoje byla tma.

Spokojeně se pousmála a vklouzla do koupelny.

Asi za půl hodiny poklid v domě narušil nepříjemný zvuk domovního zvonku a bouchání na dveře.

Katka akorát vylézala ze sprchy. „Kdo tak pozdě otravuje?“ zavrčela. Ale když se ještě zvenku ozvalo: „Otevřete, Policie České republiky!“, tak to jí málem spadla osuška na zem.

„Usnul, říkáte?“ ptal se jeden z policistů Luděka, když už všichni, včetně vyděšených a uplakaných chlapců, seděli v obýváku.

„A zamčela jste je vy?“ ujišťoval se druhý a díval se upřeně na Katku.

„Ano, dveře jsem zamčela, ale to jsem netušila, že jsou kluci ve sklepě.“

„Jistě, jistě. No, podívejte, pro dnešek to uzavřeme. Rodiče Martínek s tím také problém nemají, takže OSPOD volat nebudeme. Technicky vzato, o žádné týrání se nejednalo.“

„Týrání?“ vyjekla Katka, chytla se za čelo a šly na ni mdloby. „No, to snad.“

„Klid, madam. Vždyť říkám - nejednalo. Spíš o zanedbání péče.“

„Ještě lepší,“ utrousila Katka.

„Stačilo, kdybys nebyla aktivní a nezamykala,“ zasyčel Luděk na Katku.

Policista se na něho přísně podíval: „Být vámi, mlčím. Zrovna vy máte největší díl viny. Usnete si, když máte na starosti dvě nezletilé děti.“ Pak se otočil na Katku: „A vy, madam, pochopte, že ta kolemjdoucí paní z toho byla taky vyděšená. Je na procházce se psem, jde kolem vašeho domu a najednou uslyší ze sklepního zamřížovaného okénka pláč. Pak spatří dva ušpiněné a uplakané dětské obličejy za těmi mřížemi a slyší, jak mezi vzlyky říkají, že jsou tam zamčení, nikdo je nehledá, je jim zima a mají hlad a nikdo je nechce pustit. Co byste dělala vy?“

„No, chápu, ale...“, nedořekla, jen nasucho polkla.

Policista pokýval hlavou. „Zítří se stavte u nás na stanici,“ dodal ještě.

Po odjezdu policie volal Luděk Jirkovi.

„V klidu. O nic nejde. S Alenou se smějeme ještě teď. A kluka vyzvedneme ráno, jak bylo dohodnuto. Čau,“ smál se do telefonu Jirka.

„Tak ten to má na háku. A já mám nervy v kýblu,“ křečovitě se pousmála Katka.

„Ale stejně. Jednou máš něco zařídit ty a jak to dopadne? Na kluky jsi nedával pozor, mohlo se jim fakt něco stát a ještě na nás lidi volají policii. A jako bonus určitě ostuda před sousedy.“

„No, jistě. Za všechno můžu já,“ tvářil se dotčeně Luděk a hned pokračoval:

„A kdo je vlastně zavřel v tom sklepe, no?“

„Zase začínáš?“ Katka se zatvářila tak, že Luděk začínal mít pocit, že po něm skočí, tak už dál raději mlčel.

A nutno dodat, že tento zlepšovák na hlídání dětí už s Jirkou nikdy nevyužili.

Gabriela Čedíková: ZLEPŠOVÁK

(čestné uznání)

Tuhle fázi oprav měl Martin rád. Ještě jednou zkontroloval všech 20 složek, jestli obsahují jeho kompletní, pečlivě připravený business plán.

Nejvíc si vyhrál samozřejmě s finanční částí, čarovat s excelovými tabulkami byl víc než jeho koníček. Skoro litoval, že už měl vytvořené šablony, které mu práci usnadňovaly. Dost času strávil i s marketingovým plánem, tady se zase vyřádila jeho kreativní duše. Vymýšlení loga a propagačních materiálů, výběr nejvhodnějších kanálů až po jeho oblíbená čísla. Za ta léta už se vyznal, už to nebylo tak zoufalé jako jeho první pokusy, kdy po schůzce s klientem musel půlku materiálu předělávat. Nezapomněl ani na důkladné technické výkresy a poslední stránku s právními informacemi. Už jen v rychlosti prolétl připravenou prezentaci v power pointu a pohledem zkontroloval, jak v jeho 3D tiskárně vzniká prototyp nebo spíš maketa jeho nejnovějšího nápadu. Pak se opřel ve své kožené židli, dal si ruce za hlavu a usmál se. Se svým dílem byl spokojený.

Teď už jen zbývalo sehnat ty správné klienty. Tohle byla část, kterou rád neměl. Nedělalo mu problém svůj produkt prezentovat, vadilo mu přemlouvat lidi ke schůzce. Jakmile je přesvědčil k osobnímu setkání, málokdy ho odmítli. Měl připravené tři kontakty. Vytipoval se menší české firmy, jejichž činnost vzdáleně souvisí s jeho výrobkem a sehnal číslo přímo na generálního ředitele nebo někoho z vedoucích pozic. Vyhýbal se finančním a marketingovým ředitelům. Ani to nečekal, ale hned první telefonát byl úspěšný. Schůzku si zapsal do diáře na druhý den v 10 hodin dopoledne. I z druhého pokusu vzešlo setkání, tentokrát ale až za dva týdny. Do třetice už tolik štěstí neměl. I tak to byl úspěch a dobrý základ.

Druhý den si oblékl oblíbenou tmavě modrou košili s červenými knoflíčky a přes ní si vzal svetr s výstřihem do V. Sbalil si svůj notebook, složku a po kontrole v zrcadle směle vyrazil na první pokus. „Hned na začátku bych Vás rád upozornil, že nemám zájem navázat spolupráci s Vaší společností, ale přímo s Vámi. Chtěl bych Vám osobně nabídnout náš produkt, protože si myslím, že díky svým profesním zkušenostem dokážete odhalit jeho potenciál a tím pádem ocenit i tuto investiční příležitost,“ perfektně natrénovaná úvodní věta, kterou si vždycky získal pozornost. Dával svému protějšku pocit výjimečnosti. Pak už najel na klasickou businessovou prezentaci. V tomto případě zvolil raději papírovou podobu, protože i jeho protějšek si hned na začátku vytáhl poznámkový blok a propisku. Tento typ označoval jako „posluchače“. Během prezentace se totiž na nic neptal a bylo jasné, že během schůzky se nerozhodne. Tito lidé si totiž chtějí vše později v klidu prostudovat a teprve pak vás zavalí hromadou otázek po telefonu nebo přes email. I přesto se nakonec nerozmýšlejí dlouho a druhý až třetí den je jasno.

Na konci schůzky přišla ta samá otázka jako vždycky: „Mám Vám dát svoje peníze, aniž bych věděl, jak přesně Váš výrobek funguje?“ Lichocení, tím se nesmí šetřit. „Jste velmi pozorný. Očividně Vám neuniklo, že v technických výkresech některé části chybí.“ „Některé podstatné části,“ doplnil ho klient a zdůraznil slovo podstatné. Martin se jen pousmál a spustil svoji připravenou odpověď: „Víte, náš výrobek je vlastně geniálně jednoduchý. Kdybychom každému potencionálními investorovi ukázali kompletní výkresy, byla by jen otázka času, kdy by ho někdo okopíroval.“ „Nemáte snad patent?“ Bylo až úsměvné, jak rozhovory probíhaly stále stejně. Teď však musel být maximálně přesvědčivý. „Ještě nemáme. Čekáme na udělení, i proto nemůžeme nic zveřejnit. Já od Vás ale nechci celou částku Vaší investice. Chci jen tolik, nakolik mi důvěřujete. Rozhodnutí je jen na Vás. Tato částka je vstupenkou na prezentaci, která se uskuteční za měsíc, kde uvidíte kompletní výrobek. V tu dobu už budeme mít i patent. Výše Vaší důvěry vyjádřená v částce, kterou do prezentace složíte, se pak odrazí na výši Vašeho podílu na výnosech. Přehlednou tabulku najdete v prvním dodatku business plánu. Nečekám Vaši odpověď hned. V klidu si vše projděte, rozmyslete se a dejte mi vědět nejpozději do tří týdnů. V případě, že byste se rozhodl s námi spolupracovat, budete mít ještě týden na to, převést část – říkejme tomu vstupní poplatek – na náš účet. Zbytek Vaší investice nám pošlete až po finální prezentaci, kdy se dozvíte veškeré technické detaily. Teď se Vás ale zeptám, jak se Vám líbí náš výrobek?“ správná intonace hlasu, správný důraz na správná slova, pomlky tam, kde mají být. Měl pocit, že se mu závěrečná řeč povedla. „Musím uznat, že je to skvělý nápad. Přiznám se, že takový zlepšovák bych si domů také hned pořídil,“ říkal zamyšleně. „A to ještě nevíte, jak jednoduchá je konstrukce a výroba. Teď už Vás ale nechám, abyste mohl o vše popřemýšlet a budu se těšit na Vaše zavolání.“ ukončil schůzku a spokojeně odcházel.

Jeho intuice opět nesehala. Za dva dny volal, že by se chtěl stát investorem. Představoval si částku okolo dvou milionů s tím, že je ochotný předem složit dokonce pět set tisíc! A ještě mu dohodil i další kontakt! Lépe už to vyjít nemohlo.

Za další tři týdny se mu podařilo sehnat celkem 15 investorů – paráda! Celkový objem investice – 20 milionů a do velké prezentace bude mít na účtu něco okolo 4,5 milionu. Částka, kterou pro rozjezd stanovil v business plánu byla 18 milionů a představoval si, že předem vybere 3 – 3,5 milionu. Takže co dodat? Tentokrát mu to opravdu vyšlo!

Na velkou prezentaci měl všechno připravené. Konferenční místnost, stoly, židle, projektor, plátno, dokonce i drobné občerstvení. Uprostřed pódia pak stál stůl, na kterém byla položena maketa výrobku.

Když druhý den ráno zjistil, že má na účtu všechny slíbené peníze, uklidnil se a začal balit. Už odpoledne totiž odlétal. Velká prezentace se konala až za tři dny. Někdy by rád viděl, jak se tam všichni Ti potencionální investoři scházejí, jak si povídají, jak si pochlebují nebo jak dokonce ochutnávají občerstvení, které je na stole už čtvrtý den. Tímhle vším získával čas. Někdy trvalo třeba týden, než se rozhodli na něj podat trestní oznámení, někdy ho ani nepodali, protože se styděli, že naletěli. Někdy si o sobě přečetl krátký článek v nějakém místním plátku, někdy se ani nedozvěděl, co se vlastně dělo dál.

Díky své skromnosti a znalosti cizích jazyků střídal země a různé oblasti. Protože nebyl hamižný a s pár miliony dokázal vyžít pár let v zemích jako Panama, Kostarika nebo Mexiko, neměl ani pocit, že by byl stíhaný, že by ho honila policie. Každopádně do své rodné České republiky se vracel rád, i tentokrát byl úspěšný a těšil se, až se tam za pár let zase vrátí s novým Zlepšovákem.

Podivuhodný zážitek s FLEROLEM

„MÁTE SE DNES DOBŘE? MŮŽETE SE MÍT MNOHEM LÍP!“ hlásal obrovský plakát vylepený na ohradě, podél níž pan Kafl den co den chodil do práce. A o kousek níž na tom plakátu byla jakási rozkošná žena v růžovém župánku, která oznamovala, že je to možné jen díky zubní pastě značky FLEROL, která dosáhne toho, že SVŮJ CHRUP ANI NEPOZNÁTE!

Pan Kafl sice nebyl ten, který by se nechal obalamutit každým nápisem, jako jiné naivní ovce, ovšem jasně zářivý chrup té dámy spolu s jejími přirozenými půvaby ho pomalu, ale jistě přesvědčily o tom, že zubní pasta značky FLEROL mu může skutečně pomoci, aby se i přes svůj jinak nepříliš atraktivní vzhled a zaměstnání ve strojírně stal oblíbeným společníkem, lvem salonů a mohl lépe zapůsobit na sekretářku Havlíčkovou, která seděla na druhém patře a panu Kaflovi přišla velmi sympatická.

Zašel tedy ke svému drogistovi a dotázal se jej na toto zboží. Ten mu je s úsměvem prodal a pan Kafl měl pocit, že jeho štěstí již nic nestojí v cestě. Večer si důkladně vyčistil své zuby tímto báječným artiklem a pak se už jen radostně odebral na kutě, očekávaje ráno zázračné výsledky.

Ty se dostavily poměrně záhy a v míře jen velmi těžko očekávatelné. V průběhu noci se pan Kafl pětkrát probudil v bolestech a vždy mu vypadlo po pěti zubech, což znamená, že ráno již pomalu nebylo příliš co čistit, snad až na dáseň, která vypadala jako Lipany krátce po bitvě. SVŮJ CHRUP pan Kafl skutečně NEPOZNAL. (A ani nenalezl...) Poté, co si poplakal, dosrkal ovesnou kašičku Myšky Hrabalky (kterou mimochodem doporučovala ta samá dáma co FLEROL) a důkladně si ovázal hlavu šátkem, aby pokud možno vypadal co nejpřirozeněji, zašel pokorně za sekretářkou Havlíčkovou, která seděla na druhém patře, a požádal šišlavě o několik dní zdravotní dovolené. Sekretářka Havlíčková se usmála a prohodila s ním pár povzbuzujících vět, které mu dodaly trochu odvahy. Naděje ovšem neumírá poslední, jak praví ono staré a přihlouplé pořekadlo, ale mezi prvními, a to často v ordinaci závodního lékaře, kterým zde byl jistý pan Kuchánek.

Pan Kafl se mu snažil co nejlépe vysvětlit původ svých obtíží, ovšem lékař mu ne a ne věřit, že před spaním ohryzával samou radostí nad překročením výrobních plánů soustruh, a naopak se ho ještě zeptal, zdali si náhodou ten blbec nekoupil FLEROL. Pan Kafl pod tíhou okolností přiznal pravdu a skutečně se doznal k užívání tohoto ďábelského přípravku. Lékař se začal

velmi hlasitě smát, jako by právě slyšel nějaký báječný vtip, a stále se řehtaje, vypsals panu Kaflovi neschopenku s poznámkou *nemocen blbostí* a na cestě ven jej ještě přátelsky poplácal po zádech.

Jeho potíže se poté již jen násobily, když byl nucen tuto neschopenku zase předat paní Havlíčkové za účelem získání zdravotní dovolené. Ta se také jen zasmála a poslala nebohého pana Kafla pryč. Pan Kafl byl zničen.

Po celé dopoledne smutně bloumal městem a pomýšlel jen na to nejhorší. Co já teď budu dělat? Jak já jen přežiju? Co tomu řekne maminka? A co tatínek? Slečna Havlíčková se na mě vykašle. A co tomu řekne tetička Růženka z třetího kolene z maminčiny strany? A budu ještě někdy vůbec normálně mluvit?

Pak se ale (jako se to v každém správném literárním díle musí v situacích krajně vypjatých a nanejvýše zoufalých státi, jinak by autor byl lynčován rozzuřeným davem pro svou necitelnost a krutost) vynořila spása. Spása v podobě ženy v zeleném župánku, která decentně rozložena v prostoru mezi komínem železáren a hlavní vrátnicí na boční stěně celé budovy doporučila jakési geniální vteřinové lepidlo názvu GAREZ, který prý vyznačuje se takovými lepivými účinky, že nad ním každý kutil oněmí. Zcela konkrétně tvrdil, že „MÁTE-LI SE DNES MNOHEM LÍP, MŮŽETE SE MÍT I NEJLÍP!“

Pan Kafl byl rozeným kutilem, pročež zakoupil půl litru tohoto artefaktu a doma sesbíral všechny své zuby, které našel, a za účelem vytvoření komplexní protézy si s bolestným zavytím vytrhl i ten poslední, který dosud jako onen pověstný poslední mohykán dřepěl vpravo dole v jeho ústech nejspíš proto, že byl sám o sobě výsledkem zajímavého experimentu jeho dentisty s různým typem ředění sádry.

Maje všechny zuby poctivě vyskládány před sebou, poslepoval je do jakéhosi podkovitého tvaru, kterýžto dle něj měl opisovat ideální tvar jeho úst. Jediné, čeho litoval, byla absence povědomí o obecném rozložení těchto malých bílých potvůrek ve standardních lidských ústech, ale usoudil, že risk je zisk a on může originálním řešením odpoutávajícím se od starých konzervativních vývodů evolučních mnoho získat. Umístil proto stoličky doprostřed, domnívaje se, že se tak lépe připraví na život vegetariána, který si už delší dobu plánoval, pokud bude mít ústa podobná těm, jež mají přežvýkavci. A prosím nesuďte ho příliš krutě, neměl s přežvýkavci mnoho zkušeností, snad až na kolegu Nováčka, který se choval jako vůl.

Takto připravenou protézu tedy opatrně uchopil a zasunul do úst. Pasovala téměř perfektně, jen musel nakonec prohodit část horní a spodní z důvodů lepšího zapadnutí. Byl spokojen. Nyní jen stačilo stoupnout si před zrcadlo a důkladně potřít obě dvě dásně GAREZEM...

Nikdo se už dnes asi nedozví, co bylo prapůvodní příčinou tohoto osudového omylu, ovšem dle historiků je nejpravděpodobnější verze následující, pročez si ji prosím pozorně vyslechněte: v kritickém momentu vletěla otevřeným oknem do pokoje včela a zamířila k panu Kaflovi. Ten, vyděšen, vykřikl, uskočil a u toho sevřel pevně obě ústa, neboť byl alergikem a nechtěl být včelou rozhodně zasažen v dutině ústní. Ovšem GAREZ zafungoval a pan Kafl dásně znovu neodlepil. Zůstaly u sebe a nedávaly najevo ani nejmenší snahu opustit svou stávající pozici, tj. spojení s odpovídající dásní na straně druhé, zabraňující jakékoli sociální interakci mimo koulení očima a bručení, ostatně stejně jako přijímání jakýchkoli pokrmů a tekutin.

Ani hořký pláč pana Kafla již nebyl tak efektní, když nemohl být doprovázen náležitým efektem zvukovým. Běžel proto opět do potřeb pro kutily a svým působivým brumendem a za značného šermování všemi svými končetinami se pokusil vysvětlit svůj problém.

Poté, co mu byla ústa otevřena nákladním heverem, pan Kafl zatrpkl a stal se zuřivým bojovníkem proti všem slečnám v jasně zářivých župáncích, ať jsou tyto zelené, růžové, žluté či klidně i fialové. Aby tento příběh však mohl mít aspoň jakýs takýs happyend, budeme mu muset zatajit dva fakty.

První zní, že slečna Havlíčková, která pracuje na druhém patře, také jeden takový vlastní. Je blankytný, s několika fleky od FLEROLU. Ty vznikly, když čistila podlahu. FLEROL je totiž pastou jen od té doby, co lepiči plakátů ne zcela důsledně odstranili plakát starší...

JEN PRO SILNÉ NÁTURY ANEB ZLEPŠOVÁK ZE ZOUFALSTVÍ

Cestuji často, cestuji ráda, ale nikdy bych netušila, jaké utrpení může přinést obyčejná jízda autobusem z Monte Bondone do Prahy.

Po týdenním lyžování jsem plná zážitků usedla do autobusu a těšila se, že se zaklapnutím dveří zavřou i mé oči a slastně se ponořím do spánku. Život však připravil jiný scénář. Mladík na sedadle před námi tak silně čpěl potem, že jsem pojala podezření, že se bezdomovec v přestrojení za lyžaře tajně vkradl do autobusu, aby se ohřál. Chvíli jsem tiše trpěla a čekala, že si třeba zvyknu. Zvyknout se nedalo, musela jsem tedy konat. Z batohu jsem vytáhla legíny, ovázala si je pevně kolem nosu a přes ně přetáhla černý nákrčník. Vytvořila jsem tak filtr, který alespoň částečně tlumil silný zápach. Vypadala jsem jako spící terorista. Účel světlí prostředky. Jsem důmyslné děvče, které se vyzná. A pokud bude tento můj vynález fungovat, dám si ho patentovat.

Pomaloučku jsem se začala propadat do spánku, když se za mnou ozvalo silné chrápání. Během chvíle nám obtloustlý tatík, zjevně zmožený šestidenním lyžováním a posílen pivkem, ukázal širokou škálu svého chrápajícího repertoáru. Asi si řekl, jedeme z Itálie, dáme to fortissimo. Motorová pila by v této konkurenci neobstála. Zoufale jsem se snažila nacpat legíny i do uší. Tam, kde legíny fungovaly jako pachový filtr, už, bohužel, nezvládly plnit funkci zvukového tlumiče. Byla jsem v pasti a na vlastní kůži poznala, že psychické utrpení je mnohem silnější než fyzické. Panika a zoufalství se stupňovaly.

V tom se ze zadní části autobusu ozvalo: „Vojto, ty sis prdnul!“. I bez této informace jsme všichni věděli, že si někdo prdnul. Musel to být pořádný smrad, když prošel mým unikátním legínovo-filtračním zařízením. Vůbec nechci pomyslet, co měl Vojta k večeři. Nebo že by to byl důsledek konzumace gumových bonbónů, kterými se cpal od chvíle, kdy nastoupil do autobusu? A dvanáct hodin cesty před námi. Mé šílenství dosáhlo vrcholu. Tohle nepřežiju.

Vysoukala jsem se z masky teroristy a podívala se na vedlejší sedačku. Má dcera tu seděla držíc si jednou rukou nos a druhou se snažila ucpávat alespoň jedno ucho. Měla zavřené oči, trpěla tiše a odevzdaně. Ano, takový přístup musím zaujmout i já. Žádný boj, žádné zoufalství. Ale odevzdání a přijetí. Za linoucího se zápachu ze sedačky přede mnou a chrápání ze sedačky za mnou (aspoň, že Vojta přestal prdět), jsem se v myšlenkách přenesla na zasněžené svahy Monte Bondone. Slunce hladilo skalní obry,

příroda čarokráska sytila naše smysly a nad tou nádherou drželo čestnou stráž azurové nebe. Italské Dolomity si nás vždycky podmaní.

Celou noc jsem nespala. Celou noc jsem psala své zážitky a dojmy z italské dovolené. Ve tři hodiny ráno jsme zastavili v Rozvadově u benzinky. Chtěla jsem dceři své zápisky za čerstva přečíst. Ona však mé nadšení nesdílela. Unikala před mou četbou mezi regály a marně hledala úkryt před noční spisovatelkou. Nakonec jsme obě dostaly záchvat smíchu. Lidé nechápali. Kdo se může smát ve tři ráno? Snad jen blázen. Jediný, koho jsme smíchem nakazily, byl řidič kamionu. Sice také nechápal, ale smál se a z auta nám zamával. Tak na tohle ráno rozhodně nezapomenu. To byla jízda. Pěkně adrenalinová, s brilantní kristiánkou v závěru.

Texty neprošly jazykovou úpravou.

